

ind paa det Spørgsmaal, maa man jo først gjøre sig Rede for, paa hvilken Maade en fremtidig Bestatning af den indenlandske Tobaksdyrking kunde finde Sted, og dette maatte jo da være enten ved at beskatte det Areal, der naar efter naar dyrkes med Tobak, eller ogsaa ved at beskatte selve Produktet. Den sidste Fremgangsmaade tror jeg, at man ved nærmere Undersøgelse vil finde lidet praktisk, fordi Oppebørselsomkostningerne og Kontrolomkostningerne vilde blive altfor overvældende store. Jeg tror altsaa, at, naar der skal være Tale om en Bestatning af den indenlandske Tobaksdyrking, vilde der i Virkeligheden neppe kunne blive Spørgsmaal om Andet end om en Arealbestatning. Denne Arealbestatning maatte jo imidlertid, saa forekommer det mig, fastsættes saaledes, at Skatten kom til at svare til det gennemsnitlige Produkt af Arealet og med en Størrelse beregnet efter Forhøielsen i Tobaksstolten, altsaa efter det foreliggende Revisionsforslag 10 Ore pr. Bund. Antager man nu, at Udbyttet af en Tønde Land er, lad os sige, 1,400 Bund, vil Afgiften blive 140 Kr. af en Tønde Land. Jeg ser ikke rettere, end at denne Afgift vil virke i høi Grad trykkende paa Tobaksdyrkerne, navnlig da disse maa antages at være i Reglen mindre velstaaende Folk. En saadan Gjennemsnitsafgift vilde jo i saadanne Aar, hvor Tobaksavlens mislykkes eller giver et mindrelldbytte, være aldeles overvældende og ødelæggende, om den endog saa giver en forholdsvis Fordel i de gunstige Aar. Jeg skjønner altsaa ikke rettere, end at en Afgift, beregnet efter Areal, i Virkeligheden vil blive ødelæggende for de indenlandske Tobaksdyrkere, men, vel at mærke, ødelæggende saaledes, at Vedkommende ikke faar nogen Erstatning for den Kapital, han har anbragt i Forretningen. Jeg antager altsaa, at den indenlandske Tobaksdyrker i Virkeligheden vil være bedre tjent med Forbudet i Forbindelse med Afgang til at faae Erstatning, end han vil være tjent med en Bestatning, der sandsynligvis vil ødelægge hans Forretning uden at give ham et saadant Bederlag. Det ærede Medlem for Thisted (Sagd) mente, at man vel kunde lade den indenlandske Tobaksavl være i Fred af Hensyn til dens ringe Omfang og af Hensyn til det ringe Produkt, som den leverede. Det ærede Medlem har vistnok ganske Ret deri, naar man kun var vis paa, at ikke den forhøiede Beskyttelse af 10 Ore pr. Bund for denne unaturlige Kultur her i Landet vilde i høi Grad fremme Dyrkingen, vilde i høi Grad forøge denne for vort Land absolut unaturlige Kultur. At den er en unaturlig Kultur, et rent Kunstprodukt, en fuldstændig ved Kunst fremdrevet Produktion, forekom-

mer det mig, at man ikke kan have nogen Tvivl om, naar man ser hen til den Pris, som opnaas for indenlandsk dyrket Tobak, og sammenholder den med Tolden af fremmed Tobak. Forholdet er jo nemlig det, at, medens endogaa den fletteste fremmede Tobak betaler 15 Ore i Told nu, saa er Prisen for indenlandsk dyrket Tobak Noget som 18—20 Ore pr. Bund (Afskyldelse). Det ærede Medlem siger, at det er høit, ja maasse jeg endogaa angiver Verdien for høit. Det forekommer mig altsaa ganske klart, at, dersom man trækker Beskyttelsen fra Bruttoverdien af Produktet, er det næstenhuligt, at der bliver saa lidt tilbage, at Tobakskulturen i og for sig maa være en af de fletteste Anvendelsesmaader af Jorden, man kan tænke sig her i Landet. Imidlertid, har denne Kultur hidtil bestaaet ved Hjælp af en Beskyttelse, saa erkjender jeg ogsaa, at den har Krav paa, at man ved en Forandring i Lovgivningen tager særligt Hensyn dertil, og jeg er fuldstændig beredt paa at tage alt skuldigt Hensyn til den hidtidige indenlandske Tobaksdyrking. Naar det ærede Medlem for Viborg Amtz 1ste Valgkreds (Chr. Sørensen) saa stærkt advarede imod at komme ind paa et saadant Indgreb i Friheden som at ville forbyde en Fordeier at bruge sit Areal, som han selv vil, eller ialtfald derpaa at dyrke, hvad han selv anser for fordelagtigt, har det ærede Medlem naturligvis kun ment, at han vilde advare imod at komme videre ind paa denne Vej. Det ærede Medlem maa jo dog nemlig vide, at en saadan Frihed til at bruge sin Jord, som man vil, eksisterer slet ikke, en saadan almindelig Frihed eksisterer ikke. For meget store Arealer af Landets Jord bestaar der jo som bekjendt et absolut Forbud mod at bruge Jorden paa anden Maade end til at dyrke Træer paa, et saa absolut Forbud, som vel tænkes kan, men som har gammel Hævd, og som jeg tvivler om, at det ærede Medlem for sit Vedkommende vilde være med til at hæve. Jeg tror altsaa, at det ærede Medlems Udtalelse rettelig maa forstås saaledes, at han vilde advare imod at komme videre ind paa denne Vej, og i al Almindelighed maa jeg selvfølgelig heri give det ærede Medlem Ret. Som Regel er det absolut rigtig, men der er ikke nogen Regel, uden at den kan taale Undtagelser, og det forekommer mig, at her i det foreliggende Tilfælde kan Statskassens finansielle Interesse være eller blive saa overvældende stor i Sammenligning med de forholdsvis smaa private Interesser, at der ikke kan være Tvivl om Berettigelse til at lade Statens Interesse være den overveiende, altsaa at gjøre Brud paa den almindelige Regel, men